

Arrest

nr. 55 051 van 27 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 9 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 oktober 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 oktober 2010.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door haar advocaat M. SABLON en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster van Nederlandse nationaliteit, komt naar België met haar minderjarig kind.

Op 15 januari 2010 dient verzoekster een aanvraag in van verklaring van inschrijving, als student. Ten laatste op 15 april 2010 dient zij een attest van inschrijving in een school voor te leggen, een bewijs van ziektezorgverzekering en een geboorteakte.

Verzoeksters situatie wijzigt en zij dient op 15 maart 2010 een aanvraag in van verklaring van inschrijving, als werknemer of werkzoekende. Ten laatste op 15 juni 2010 dient verzoekster een arbeidscontract voor te leggen.

Verzoekster legt een arbeidscontract voor, voor bepaalde duur daterend van 8 februari 2010 en een aanvulling hierop daterend van 18 februari 2010.

Op 29 april 2010 wordt aan verzoekster een E-kaart afgeleverd.

Een attest van het OCMW van Dilbeek van 16 juli 2010 vermeldt dat verzoekster met ingang van 1 mei 2010 gerechtigd is tot een leefloon.

Op 13 september 2010 wordt aan verzoekster een brief van de Dienst Vreemdelingenzaken van 3 september 2010 ter kennis gebracht waarin gevraagd wordt welke activiteit zij heden heeft (werknemer, begunstigde van werkloosheidsuitkering,...).

Op 26 september 2010 deelt verzoekster mee dat zij momenteel een leefloon geniet en een aanvraag heeft ingediend tot het verkrijgen van werkloosheidsuitkeringen. Zij vermeldt tevens zwanger te zijn.

Op 5 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht. Dit is de bestreden beslissing.

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van D. K. (...)

geboren te M. (...), op (in) (...)

van Nederlandse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Betrokkene verkreeg op 29.04.2010 het recht op verblijf en E-kaart op basis als werknemer.

Uit het administratief dossier blijkt dat sindsdien de situatie van betrokkene totaal is gewijzigd. Uit een attest van het ocmw van 16.07.2010 blijkt dat betrokkene sinds 1.05.2010 het volledig leefloon als persoon met gezinslast ontvangt. Uit dit attest blijkt impliciet dat betrokkene niet meer tewerkgesteld is, zijn blijkt immers te kunnen genieten van het volledig leefloon als alleenstaande, wat onverenigbaar is met een tewerkstelling. Derhalve kan gesteld worden dat betrokkene als werknemer niet meer aan de voorwaarden voldoet overeenkomstig art. 40, §4 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene kan evenmin nog als werknemer beschouwd worden overeenkomstig art 42bis, §2, 3 van de wet van 15.12.1980 gezien alles er op wijst dat ze vrijwillig werkloos is geworden.

Het minderjarig kind D. F. B. (...) volgt de situatie van de moeder.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat als volgt luidt:

“Schending van artikel 40 § 4 van de wet van 15.12. 1980

doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoekster niet meer aan de voorwaarden voldoet overeenkomstig artikel 40 § 4 van de wet van 15.12.1980, aangezien de situatie van verzoekster gewijzigd is, nu zij geniet van het volledig leefloon als alleenstaande, wat onverenigbaar is met een tewerkstelling.

Terwijl overeenkomstig artikel 40 § 4 van de wet van 15.12.1980 verzoekster het Rijk is binnengekomen om zich in te schrijven als student maar nadien werk gezocht heeft. Dat zij werk heeft gevonden maar dit niet langer kon uitoefenen gelet op haar zwangerschap, zij moet bevallen begin december. Verzoekster had echter nog geen recht op werkloosheidsuitkeringen, nu gewacht wordt op documenten uit Nederland.

Verzoekster heeft niet de bedoeling om een onredelijke belasting te vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk en zal er alles aan doen om na de bevalling zo snel mogelijk opnieuw aan het werk te gaan. Hiertoe heeft zij al gesolliciteerd, maar alle aanbiedingen kunnen pas na de bevalling beginnen te lopen.”

2.1.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat de wettekst waarnaar verzoekster verwijst geen melding maakt van intenties doch uitdrukkelijk stelt dat de bedoelde bestaansmiddelen minstens gelijk moeten zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Verzoekster

toont zelfs geen volwaardige tewerkstelling aan en blijkt niet over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Zij ontkent niet volledig ten laste te zijn van het OCMW.

2.1.3. In haar repliekmemoirie herneemt verzoekster haar middel en antwoordt ze op de nota van verwerende partij als volgt:

“Verwerende partij antwoordt door te verwijzen naar de wettelijke bepalingen terzake en vermeldt dat deze wettekst geen melding maakt van intenties.

Verzoekster merkt op dat het artikel waarnaar verwezen wordt een verblijfsrecht van meer dan drie maanden toekent aan de EU-burger, zolang die kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

Verzoekster voegt voor de volledigheid een stuk dat erop wijst dat zij wel degelijk werk zoekt.

Evenwel dient erop gewezen te worden dat werkgevers niet graag een zwangere vrouw in dienst nemen, en zij steevast het antwoord krijgt om na de bevalling opnieuw te solliciteren.

Verzoekster betwist dat zij op dit ogenblik volledig ten laste wordt genomen door het OCMW, zij geniet op dit moment geen enkele uitkering.

Het middel is gegrond.”

2.1.4. Verzoekster van Nederlandse nationaliteit heeft als burger van de Unie een verblijfsrecht verkregen op basis van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet als werknemer. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

(...).”

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een beslissing overeenkomstig het model van bijlage 21 betreft, met name een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de bestreden beslissing blijkt dat zij is genomen in uitvoering van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit. Dit artikel bepaalt het volgende:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

Voornoemd artikel 54 verwijst naar de artikelen 42bis, 42ter en 42quater van de Vreemdelingenwet. De in voorliggend geval relevante bepaling is artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Tevens wordt verwezen naar artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Voormelde artikelen van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

(...)

(...)

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

(...).”

Verzoekster is het niet eens met de motieven van de bestreden beslissing en voert dus een schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekster niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden voor verblijf in het Rijk als werknemer.

Uit de stukken van het dossier, meer bepaald een attest van het OCMW van 16 juli 2010 blijkt dat verzoekster sinds 1 mei 2010 het volledig leefloon als persoon met gezinslast ontvangt. Het getuigt van een correcte feitenvinding dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster niet meer als werknemer kan worden beschouwd en niet meer voldoet aan de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht als werknemer in België in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat ze niet de bedoeling heeft om een onredelijke belasting te vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk en in haar repliekmemoirie stelt ze dat ze betwist dat zij op dit moment volledig ten laste wordt genomen door het OCMW en op dit moment geen enkele uitkering geniet. De Raad merkt op dat dit een loutere bewering is die door geen enkel stuk van het administratief dossier wordt gestaafd. Ook bij haar repliekmemoirie brengt verzoekster geen enkel stuk bij dat deze bewering zou moeten staven. Het kan verwerende partij trouwens niet verweten worden geen rekening te hebben gehouden met een veranderde situatie waarvan zij niet op de hoogte was. Bijgevolg is de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid en met inachtneming van alle stukken van het dossier tot de bestreden beslissing gekomen.

De Vreemdelingenwet schrijft *in casu* in artikel 42bis, § 1 uitdrukkelijk voor welke beslissing dient te worden genomen in het geval, naar aanleiding van een controle door de staatssecretaris of zijn gemachtigde, niet meer wordt voldaan aan de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht als werknemer in het Rijk.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat zij niet de bedoeling heeft om een onredelijke belasting te vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk en dat zij er alles zal aan doen om na de bevalling zo snel mogelijk opnieuw aan het werk te gaan. Ze wijst er in haar repliekmemoirie op dat werkgevers niet graag een zwangere vrouw in dienst nemen en dat zij stevast het antwoord krijgt om na de bevalling opnieuw te solliciteren.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster deze argumentatie voor het eerst in haar verzoekschrift uiteenzet zodat verwerende partij er bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening mee kon houden. Verzoekster had nochtans de mogelijkheid om deze argumentatie vóór de bestreden beslissing aan verwerende partij te laten kennen aangezien aan verzoekster bij schrijven van 13 september 2010 werd gevraagd hen in te lichten over haar huidige activiteit. Het komt aan verzoekster toe om aan te tonen dat zij zich nog in de voorwaarden bevindt om te kunnen blijven genieten van een verblijfsrecht. Verwerende partij draagt deze bewijslast niet. De Raad wijst er trouwens op dat waar verzoekster beweert dat werkgevers niet graag een zwangere vrouw in dienst nemen en dat zij stevast het antwoord krijgt om na de bevalling opnieuw te solliciteren, dit een loutere bewering is die zij met geen enkel stuk staft.

Waar verzoekster in haar repliekmemoirie verwijst naar artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet dat een verblijfsrecht van meer dan drie maanden toekent aan de EU-burger zolang die kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster alleszins sinds het begin van haar zwangerschap niet heeft gewerkt. Dit blijkt uit een attest van de werkloosheidsdienst van de vakbond van 13 september 2010 waarin vermeld wordt dat verzoekster werkloos is sedert 18 februari 2010. Verzoekster betwist dit gegeven niet en stelt zelf uitdrukkelijk: *“Dat zij werk gevonden heeft maar dit niet langer kon uitoefenen gelet op haar zwangerschap, zij moet bevallen begin december.”* Verzoekster brengt bij haar repliekmemoirie een stuk bij waaruit blijkt dat zij heeft gesolliciteerd bij A. n.v.. De Raad merkt op dat dit stuk zich eveneens in het administratief dossier bevindt. Het is niet kennelijk onredelijk van verwerende partij om te oordelen dat verzoekster niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de

Vreemdelingenwet, aangezien één sollicitatie die dateert van april 2010 niet kan beschouwd worden als bewijs dat verzoekster nog werk zoekt en dat zij een reële kans maakt om te worden aangesteld.

Uit de stukken van het dossier blijkt evenmin dat verzoekster medische attesten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij werkonbekwaam zou geweest zijn. Verzoekster heeft enkel een medisch attest daterend van 6 mei 2010 voorgelegd waarin melding wordt gemaakt van het feit dat zij wegens haar zwangerschap geen lasten van meer dan 10 kg mag dragen, geen zwaar werk mag doen en niet langdurig mag rechtstaan. Verzoekster kreeg echter al een leefloon sedert 1 mei 2010 en is volgens het attest van de vakbond reeds werkloos sedert 18 februari 2010, zodat dit medisch attest van 6 mei 2010 niet kan worden aanvaard als reden voor haar werkloosheid.

In zoverre verzoekster met deze uiteenzetting en het nogmaals bijbrengen van de sollicitatie tracht een nieuwe beoordeling van haar verblijfsrecht te verkrijgen, wijst de Raad er op dat wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Nu het hoofdmotief van de bestreden beslissing strookt met alle wettelijke bepalingen ter zake, stelt de Raad vast dat verzoeksters overige kritiek niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.

De schending van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat als volgt luidt:

“Schending van artikel 42bis § 2, 3 van de wet van 15.12.1980 doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoekster evenmin als werknemer beschouwd kan worden overeenkomstig art.42bis, §2, 3 van de wet van 15.12.1980 gezien alles er op wijst dat ze vrijwillig werkloos is geworden. Terwijl verzoekster niet vrijwillig werkloos is geworden, maar gelet op haar zwangerschap arbeidsongeschikt werd, waardoor zij niet meer in staat bleek zwaar werk te verzetten. Dat de werkgever van verzoekster geen aangepast werk kon bieden aan verzoekster. Verzoekster heeft reeds geprobeerd werk te zoeken en solliciteert spontaan, evenwel zonder resultaat. Nu zij dient te bevallen begin december, is het uiteraard niet makkelijk om nu nog werk te zoeken. Verzoekster valt echter wel degelijk onder de toepassing van artikel 42bis § 2, 3° nu zij vrijwillig werkloos is geworden na een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar en zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening heeft ingeschreven.”

2.2.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat een zwangerschap in de 21ste eeuw niet kan worden beschouwd als een feit dat zich afspeelt buiten de wil van verzoekster. Uit de feitelijke gegevens van het administratief dossier kan met voldoende zekerheid worden afgeleid dat verzoekster koos voor werkloosheid. Het op 18 februari 2010 te Anderlecht afgesloten arbeidscontract met beperkte duur kreeg geen of bijzonder beperkte uitwerking. Het Dimona resultaat maakte gewag van begin van tewerkstelling 8 februari 2010 en einddatum 7 augustus 2010 hetgeen enkel de weergave is van de informatie zoals die blijkt uit de arbeidscontracten. Indien verzoekster zou hebben gewerkt tot 7 augustus 2010, al ware het deeltijds, zou zij geen volle uitkering van het OCMW hebben kunnen ontvangen vanaf 1 mei 2010. Verwerende partij wijst er aldus op dat in iedere hypothese verzoekster niet aan de wettelijke voorwaarde om gedurende zes maanden de status van werknemer te kunnen behouden, voldoet.

2.2.3. In haar repliekmemoirie herneemt verzoekster haar middel en antwoordt verzoekster op de nota van verwerende partij als volgt:

“Verwerende partij is van mening dat een zwangerschap in de 21ste eeuw niet kan worden aanzien als een feit dat zich afspeelt buiten de wil van betrokkenen.

Deze redenering houdt geen steek.

Indien men deze mening bijtreedt, kunnen meteen alle voorzieningen voor zwangere vrouwen overboord gegooid worden, aangezien zwangerschappen enkel zouden voorkomen wanneer dat volledig gewild en gepland is. Men heeft er immers zelf voor gekozen, als we de uiteenzetting van verwerende partij mogen volgen....

Maar zelfs in de mate dat een zwangerschap volledig gewild en gepland is, betekent dit nog niet dat dit tot gevolg zou hebben dat verzoekster vrijwillig werkloos werd!

Zwangerschap is immers geen ziekte, en zwangere vrouwen kunnen uiteraard verder werken.

In casu bestond het werk van verzoekster echter in poetsen en strijken, vrij zwaar werk, dat niet meer te combineren viel met de zwangerschap. Het volstaat te verwijzen naar de bijgebrachte doktersattesten.

Verzoekster wilde werken, maar kon het niet. Evenmin had de werkgever lichter of aangepast werk voor haar.

Er kan geen twijfel over bestaan, verzoekster is ongewild werkloos geworden, zij koos niet vrijwillig voor werkloosheid.

Na de bevalling wenst zij zo snel mogelijk weer aan de slag te gaan.

Het middel is gegrond.”

2.2.4. Verzoekster voert in haar tweede middel de schending aan van artikel 42bis, § 2, 3 van de Vreemdelingenwet omdat ze niet vrijwillig werkloos is geworden maar gelet op haar zwangerschap arbeidsongeschikt werd waardoor zij niet meer in staat bleek zwaar werk te verzetten.

Artikel 42bis, § 2, 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een burger van de Unie wel zijn verblijfsrecht, zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, behoudt indien hij zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid bevindt na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of indien hij in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden is en zich als werkzoekende heeft ingeschreven bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening. In dat geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster op 8 februari 2010 een arbeidsovereenkomst van beperkte duur (minder dan 1 jaar) heeft voorgelegd en blijkt tevens dat zij werkloos is geworden sedert 18 februari 2010.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verwerende partij bij schrijven van 13 september 2010 aan verzoekster vroeg haar in te lichten over haar huidige activiteit.

Uit het door haarzelf bijgebrachte attest van de vakbond blijkt dat verzoekster reeds van 18 februari 2010 werkloos is. Verzoekster werd dus niet onvrijwillig werkloos na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar zoals voorzien wordt in de eerste uitzondering van artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat ze onvrijwillig werkloos is geworden, zoals wordt vereist in dit artikel en zoals wordt vermeld in de bestreden beslissing. Zoals reeds gesteld in de bespreking van het eerste middel, blijkt uit de stukken van het dossier niet dat verzoekster een medisch attest heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij arbeidsongeschikt was. Het enig medisch attest in dit verband dateert van 6 mei 2010, lang nadat zij werkloos is geworden.

Verzoekster laat tevens na een bewijs bij te brengen dat ze zich als werkzoekende heeft ingeschreven bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening zoals voorzien wordt in de tweede uitzondering van artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De loutere bewering van verzoekster in haar verzoekschrift dat zij zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening heeft ingeschreven blijkt uit geen enkel stuk van het administratief dossier en ook in huidige stand van de procedure laat verzoekster na een dergelijk bewijs bij te brengen.

Bovendien brengt verzoekster geen enkel stuk bij waaruit zou blijken dat zij onvrijwillig werkloos werd. De bewering van verzoekster in haar verzoekschrift en repliekmemoirie dat zij door haar zwangerschap arbeidsongeschikt werd waardoor zij niet meer in staat bleek te zijn zwaar werk te verzetten, is eveneens een loutere bewering. Zoals reeds gesteld dateert het enig medisch attest dat vermeldt dat haar zwangerschap haar verhindert bepaalde taken uit te voeren, pas van 6 mei 2010. Uit het door verzoekster voorgelegde attest van de vakbond blijkt dat zij reeds van 18 februari 2010 werkloos is. Gelet op het voorgaande is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om

te oordelen dat verzoekster niet beschouwd kan worden als werknemer overeenkomstig artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet gezien alles er op wijst dat verzoekster vrijwillig werkloos is geworden en zij niet valt onder de toepassing van artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster maakt aldus een schending van artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat als volgt luidt:

“Minstens op grond van gezinshereniging dient verzoekster het recht op verblijf te verkrijgen, nu zij een contract van wettelijke samenwoning heeft afgesloten.”

2.3.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat het administratief dossier geen enkel element bevat dat daarop zou kunnen wijzen en dat het argument niet terzake is.

2.3.3. In haar repliekmemorie antwoordt verzoekster als volgt:

“Minstens op grond van gezinshereniging dient verzoekster het recht op verblijf te verkrijgen, nu zij een contract van wettelijke samenwoning heeft afgesloten met de Heer B. C., op datum van 16 september 2010.

*Voor de volledigheid voegt zij de verklaring van wettelijke samenwoning.
Het middel is gegrond.”*

2.3.4. De Raad merkt op dat luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

Verzoekster beperkt zich in haar derde middel tot de stelling dat zij op grond van gezinshereniging een recht op verblijf dient te verkrijgen zonder evenwel op voldoende en duidelijke wijze de rechtsregel aan te geven die zij geschonden acht, noch een omschrijving te geven van de wijze waarop de regel door de bestreden beslissing geschonden werd. Ambtshalve wordt vastgesteld dat het derde middel geen middel is in de zin van de voornoemde bepaling.

Het derde middel is derhalve onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET